

[Thorvil Kristensen.]

være mere tilbageholdende, for at dette, at man sætter penge ind på en konto, ikke skal tvinge os til at hæve så meget mere på en anden, kunne det måske have en vis begrundelse, men jeg tvivler om, at det har nogen synderlig effekt i så henseende — vi kan kun håbe det bedste. Men at det ikke har forøget klarheden, kan der dog ikke være nogen tvivl om, og jeg er egentlig tilbøjelig til at tro, at vi snarest skal prøve på at få antallet af konti for mellemværen — det mellem staten og nationalbanken formindsket i stedet for forøget. Men nu er dette jo et mindre spørgsmål.

Lidt senere sagde det ærede medlem, at han forstod, at min tale og det ærede medlem hr. Thestrups tale i går skulle forstås sådan, at venstre og det konservative folkeparti nu havde accepteret nedskæringerne i forsvarrets udgifter i fjor. Jeg går ud fra, at det ærede medlem hr. Thestrup vil svare for sit vedkommende; må jeg for min del sige, at det kan dog vist ikke være helt alvorligt ment; disse nedskæringer kom jo til at ligge for os som en fuldbyrdet kendsgerning; det blev meddelt os, f. eks. i det udenrigspolitiske nævn, at det var regeringens agt at nedsætte tjenestetiden. Venstres repræsentanter i nævnet sagde, at dette kunne vi ikke tiltræde, og vi fik sat igennem, at det ikke blev iværksat, før folketinget havde fået lov til at tage stilling dertil gennem et udvalg, som blev nedsat i efteråret 1954. I dette udvalg fik vi forskellige oplysninger af fortroelig karakter, og ved udvalgsarbejds slutning henimod jul fik vi den oplysning fra regeringen, at den fastholdt sin hensigt om at nedsætte tjenestetiden, og at der var politisk flertal herfor, da det radikale venstre havde tiltrådt det.

Dette var altså for os en fuldbyrdet kendsgerning, så der var ikke noget at tage stilling til. Jeg vil dog gerne have sagt, også med henblik på fremtiden, at det skal vel ikke blive en regel herinde, at man skal tages til indtægt for alt det, man ikke nævner i en finanslovtale, for så skal man jo være ganske uhyre forsigtig.

Så vendte det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard — som flere gange før — tilbage til noget, jeg har sagt om vore forsvarsudgifter sammenlignet med andre

NATO-landes — det var ikke noget fra min tale i går, men det gør i og for sig ikke noget; det ordskifte, vi har haft et par gange om denne sag, kan vi jo godt gentage, men i og for sig er det vel ikke til stor nytte at blive ved med det. Må jeg blot sige, at jeg kan ikke se, at det skulle være nogen særlig afgørende betragtning, at visse lande har nogle af de råstoffer, der bruges i rustningsproduktionen, og andre ikke har det; de råstoffer har man jo ikke gratis, de har også deres produktionsomkostninger. Det er vel til syvende og sidst landets økonomiske standard, det kommer an på — det ved det ærede medlem jo også godt. Hvad angår de lande, der har kolonier, så er det jo muligt, at dette tilfører dem rigdommen — jeg ved ikke, hvilke lande det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard tænker på — men sammenligner vi Danmark med de europæiske kolonimagter, tror jeg nok, jeg tør sige, at ingen af disse kolonimagter i øjeblikket har en højere levestandard end Danmark, og det er vel som sagt til syvende og sidst landets økonomiske standard, det kommer an på.

Det ærede medlem kan ikke lide, at jeg overfor udlandet fortæller disse ting. Nu har jeg jo i modsætning til det ærede medlem deltaget i mange forhandlinger i NATO, og jeg kan forsikre det ærede medlem, at jeg ikke har fortalt noget som helst, som man ikke udmærket godt ved og har vidst i lang tid indenfor NATO. Iøvrigt kan det jo ikke være det ærede medlems mening, at vi skulle prøve at bibringe NATO en anden forestilling om disse forhold end den, vi selv anser for den rigtige.

Jeg takker den højtærede finansminister for de supplerende oplysninger vedrørende statens finanser i de tre finansår, som han i dag har givet i anledning af mine bemærkninger i går. Jeg skal gerne gøre nogle få bemærkninger vedrørende de betragtninger over begrebet „besparelser“, som den højtærede finansminister fremkom med. Det kunne der jo nok føres en lang videnskabelig debat om, men det er vel ikke særlig frugtbart.

Den højtærede minister talte særlig om to former for statsudgiftsreduktion, nemlig udsættelse af anlægsarbejder o. lign. og så noget, som han kaldte en ændret byrdefordeling. Hvad angår udsættelser, så